

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Jannatian przeciwko Radzie

(Sprawa T-187/13)

(2013/C 171/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mahmoud Jannatian (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Rosenfeld i S. Monnerville)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim jej dotyczą: i) wspólnego stanowiska Rady 2008/479/WPZiB z dnia 23 czerwca 2008 r. zmieniającego wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽¹⁾; ii) decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu ⁽²⁾; iii) wspólnego stanowiska Rady 2008/652/WPZiB z dnia 7 sierpnia 2008 r. zmieniającego wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽³⁾; iv) decyzji Rady 2009/840/WPZiB z dnia 17 listopada 2009 r. wdrażającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽⁴⁾; v) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB ⁽⁵⁾; vi) decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającą wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB ⁽⁶⁾; vii) rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu oraz uchylającego decyzję 2008/475/WE ⁽⁷⁾; viii) rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 ⁽⁸⁾; oraz ix) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 ⁽⁹⁾; i
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnosi siedem zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady

- Skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 215 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej środki ograniczające mogą zostać przyjęte wyłącznie na podstawie wspólnej

inicjatywy Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa. Zaskarżone decyzje i rozporządzenia zostały przyjęte przez Radę działającą samodzielnie. Są one zatem obarczone brakiem kompetencji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- Skarżący podnosi, że uzasadnienie umieszczenia M. Jannatiana w załączniku II jest zbyt mało ścisłe, by spełniać wymagania określone przez orzecznictwo w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia. Aby spełnić obowiązek uzasadnienia, Rada powinna była ustalić konkretne i szczególne elementy charakterystyczne dla istnienia rzeczywistego wsparcia udzielanego przez skarżącego rządowi irańskiemu lub irańskim działaniom wrażliwym z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych. Zaskarżone decyzje i rozporządzenia są zatem obarczone brakiem uzasadnienia.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przysługujących skarżącemu praw podstawowych

- Skarżący twierdzi, że po pierwsze w zakresie, w jakim nie podają uzasadnienia, zaskarżone decyzje i rozporządzenia naruszają przysługujące mu prawo do obrony; po drugie niezgodność z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń ma wpływ na to postępowanie, gdyż z jednej strony, uniemożliwia to skarżącemu obronę, a z drugiej strony możliwość przeprowadzenia przez Sąd kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń jest utrudniona. Wynika z tego, że naruszone jest prawo skarżącego do skutecznego środka prawnego przed sądem; wreszcie w zakresie, w jakim skarżący został pozbawiony prawa do obrony, oraz ze względu na to, że podważona jest możliwość przeprowadzenia przez Sąd kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń dotyczących środków zamrażających fundusze — które ze swojej natury są „szczególnie uciążliwe” — na skarżącego zostało nałożone nieuzasadnione ograniczenie jego prawa własności.

4) Zarzut czwarty dotyczący braku dowodów przeciwko skarżącemu

- Skarżący podnosi, że Rada nie przytoczyła materiału dowodowego i informacji, na których się opierała, gdy przyjmowała zaskarżone decyzje i rozporządzenia.

5) Zarzut piąty dotyczący błędnych ustaleń faktycznych

- Skarżący podnosi, że wbrew temu, co jest stwierdzone w zaskarżonych decyzjach i rozporządzeniach, skarżący nie był już zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej w odpowiednich danych umieszczenia go w wykazach pośród osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi. Z tego względu Rada dopuściła się błędu co do faktu, gdy umieściła skarżącego w wykazach wyłącznie z tego powodu, że w danych przyjęcia poszczególnych zaskarżonych decyzji i rozporządzeń był on zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa

- Skarżący twierdzi, że art. 20 lit. b) nie ma mieć zastosowania sam w sobie do osób fizycznych, które zajmują stanowiska kierownicze w podmiocie umieszczonym w załączniku VIII. Ponadto art. 20 lit. b) przewiduje umieszczenie w wykazie osób fizycznych, „które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych [...], bezpośrednio powiązane z takimi działaniami lub **zapewniają** wsparcie takich działań”. Poprzez umieszczenie skarżącego w załączniku II bez przytoczenia dowodów na to, że skarżący zapewniał aktywne i rzeczywiste wsparcie irańskim działaniom nuklearnym w chwili umieszczenia go w załączniku II, Rada naruszyła prawo.

7) Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia zasady proporcjonalności

- Skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym przypadku żaden cel interesu ogólnego nie może uzasadnić takich rygorystycznych środków nakładanych na osoby fizyczne, które nawet przez krótki okres zajmowały stanowisko kierownicze w ramach Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Ponadto, nawet gdyby środki te zostały uznane za uzasadnione na podstawie celu interesu ogólnego, wciąż można by je krytykować ze względu na to, że nie zapewniają rozsądnego stosunku proporcjonalności pomiędzy zastosowanymi metodami a zamierzonym celem.

⁽¹⁾ Dz.U. UE z dnia 24 czerwca 2008 r., L 163/43.

⁽²⁾ Dz.U. UE z dnia 24 czerwca 2008 r., L 163/29.

⁽³⁾ Dz.U. UE z dnia 8 sierpnia 2008 r., L 213/58.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE z dnia 18 listopada 2009 r., L 303/64.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE z dnia 27 lipca 2010 r., L 195/39.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE z dnia 27 października 2010 r., L 281/81.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE z dnia 18 listopada 2009 r., L 303/31.

⁽⁸⁾ Dz.U. UE z dnia 27 października 2010 r., L 281/1.

⁽⁹⁾ Dz.U. UE z dnia 24 marca 2012 r., L 88/1.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Transworld Oil Computer Centrum i in. przeciwko Eurojust

(Sprawa T-192/13)

(2013/C 171/57)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Transworld Oil Computer Centrum BV (Berg en Dal, Niderlandy), Transworld Payment Solutions Ltd (Bermudy), Transworld ICT Solutions Ltd (Bangalore, Indie), Transworld Oil USA, Inc. (Houston, Stany Zjednoczone Ameryki), Bermuda First Curaçao Ltd (Bermudy) i Johannes Christiaan Martinus Augustinus Maria Deuss (Bermudy) (przedstawiciel: adwokat T. Barkhuysen)

Strona pozwana: Eurojust

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności potwierdzającej decyzji Eurojust z dnia 2 lutego 2013 r.,
- zwrócenie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Eurojust na podstawie drugiego wniosku z dnia 31 grudnia 2012 r. z uwzględnieniem stanowiska prawnego Sądu,
- obciążenie Eurojust kosztami związanymi ze sporządzeniem skargi i z drugim wnioskiem

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku zbadania przez Eurojust wszystkich podstaw prawnych podniesionych przez skarżące
 - Wniosek o udzielenie informacji z dnia 4 października 2012 r. i drugi wniosek o informacje z dnia 31 grudnia 2013 r. zostały oparte na różnych podstawach prawnych, w tym na art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, art. 8 ust. 2, art. 41 ust. 2 i art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 389). Mimo to Eurojust oparł zaskarżoną decyzję wyłącznie na postanowieniach dotyczących dostępu do dokumentów Eurojust. Inne podstawy prawne, na które powołały się skarżące nie zostały uwzględnione przez Eurojust niezgodnie z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący wydania decyzji przy braku dochowania należytej staranności i niedostatecznego uzasadnienia
 - Eurojust odmówił udzielenia żądanej informacji i powołał się w tym celu na odstępstwa przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) i b) dotyczące dostępu do dokumentów Eurojust. Jednakże w zaskarżonej decyzji Eurojust nie uzasadnił, lub w każdym razie nie uczynił tego w sposób wystarczający, dlaczego i w jakim zakresie owe odstępstwa mają zastosowanie w niniejszym przypadku.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania przez Eurojust odstępstw przewidzianych w art. 4 ust. 1 lit. a) postanowień dotyczących dostępu do dokumentów w zakresie „toczących się krajowych dochodzeń” i „zwalczania ciężkiej przestępczości”
 - Skarżące miały uzasadnione podejrzenie, że organ lub organy śledcze działały w trakcie postępowania przygotowawczego niezgodnie z prawem. Celem dalszego uzasadnienia owego podejrzenia przedstawiły między innymi wnioski o wydanie informacji przez Eurojust. Eurojust uważa, że żądana informacja nie może zostać udzielona, ponieważ trwa jeszcze sądowe dochodzenie wstępne. Zdaniem skarżących Eurojust powołuje się na owe odstępstwa niezgodnie z prawem i bez wystarczającego uzasadnienia.